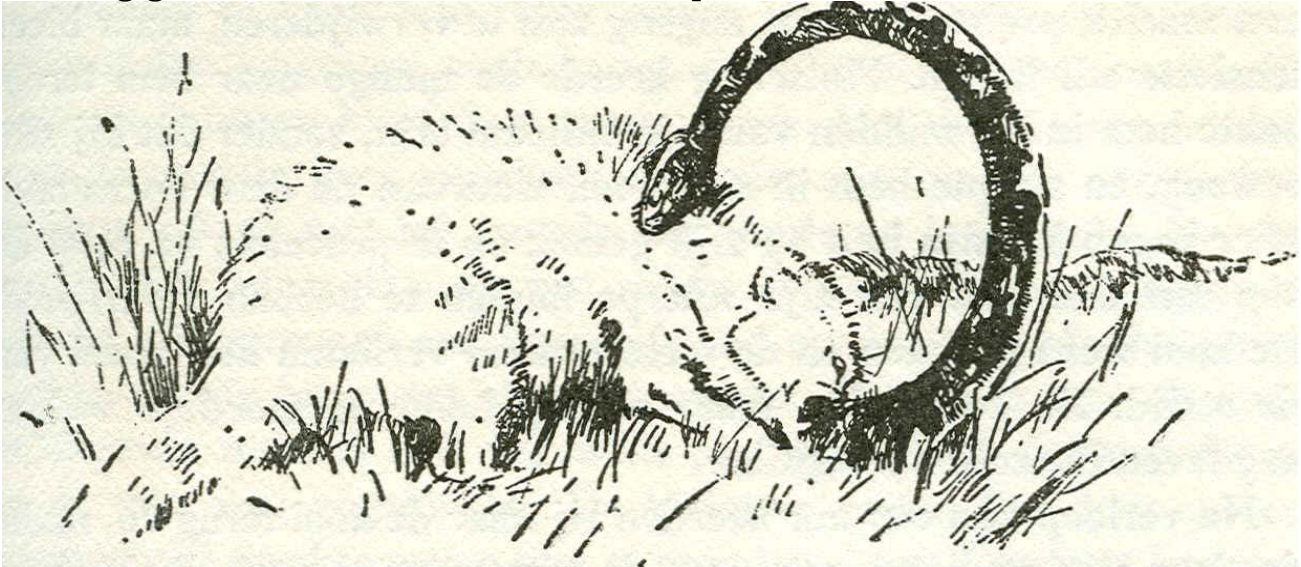

Hoe de mungo met giftige slangen vecht

De mungo is vooral beroemd geworden door zijn strijd tegen giftige slangen. Ondanks zijn geringe grootte kan hij het zelfs tegen de brilslang met succes opnemen. Het is zijn behendigheid die hem de overwinning verschaft. De inheemsen beweren dat hij, als hij door vergiftige slangen is gebeten, een zeer bittere wortel, mungo genaamd, uitgraaft, door het gebruik van dit geneesmiddel ogenblikkelijk herstelt en kort daarop de strijd met de slang weer kan voortzetten. Zelfs serieuze onderzoekers verzekeren dat hiervan wel iets waar moet zijn. Ze hebben althans waargenomen dat de gebeten en uitgeputte mungo het toneel van de strijd verlaat, wortels gaat zoeken en, na die te hebben gegeten, het gevecht weer hervat.

»Het is mij gebleken,« zegt Tennent, »dat de Singalezen in het algemeen weinig geloof hechten aan de door Europeanen vertelde verhalen over door

een vergiftige slang gebeten mungo's die een geneeskrachtige plant als tegengif gebruiken. Het lijkt echter geen twijfel dat hij bij de strijd tegen de brilslang, die hij zonder te aarzelen evengoed pleegt aan te vallen als diens onschadelijker soortgenoten, zo nu en dan plantaardige stoffen verteert. Iemand die dat vaak had gezien, verzekerde mij echter dat de mungo dan meestal gras vreet of, als dat niet binnen zijn bereik is, andere planten.«

Hier volgt een verslag van een gevecht tussen de moedige mungo en een gevreesde giftige slang. Een meer dan een halve meter lange lanskopslang, die in een grote glazen fles was opgesloten, werd aan een uit zijn kooi

gelaten mungo getoond. Deze raakte onmiddellijk in de grootste opwinding. De haren op rug en staart gingen recht overeind staan, hij liep strijdlustig om de fles heen en begon er met tanden en nagels de sluiting, een linnen deksel, af te trekken. Nadat hem dit was gelukt, gleed de slang uit de fles en schuifelde een paar schreden over het gras. De mungo viel aan en probeerde de slang met tanden en klauwen in zijn nek te pakken. Deze was echter blijkbaar op een dergelijke aanval voorbereid en wist zich daaraan te onttrekken door snel terug te wijken. Daarop zette hij onmiddellijk zijn tegenaanval in, greep zijn kleine vijand beet en scheen hem inderdaad met zijn giftand te hebben gebeten, want de mungo sprong met een luide kreet hoog op. Op hetzelfde ogenblik wierp hij zich echter op de slang, beet hem in zijn nek en smeurde er woedend hele stukken vlees uit. Een korte worsteling volgde, maar de positie van de slang stond deze niet toe zijn tanden te gebruiken. De dieren lieten elkaar los, de slang kroop een paar smreden verder en de mungo rende intussen schijnbaar doelloos heen en weer. Dit duurde een minuut of drie. De slang bewoog zich met moeite, probeerde eerst angstig zich te verwijderen, maar bleef tenslotte stil liggen. Plotseling keerde de mungo naar hem terug, pakte hem in het midden van zijn lichaam beet, zonder dat hij zich bewoog, en sleepte hem in zijn kooi, waarvan de deur openstond. Hier begon hij zijn buit op zijn gemak op te peuzelen, na eerst de kop met één beet van zijn scherpe tanden te hebben verbrijzeld. De kooi werd gesloten en de toeschouwers verlieten het toneel van de strijd. Ze koesterden maar weinig hoop de moedige vechter nog levend te zullen terugzien.

Na verloop van een uur keerden zij naar de kooi terug en, nadat de deur was geopend, zagen ze de trotse overwinnaar kalm naar buiten komen, blijkbaar zonder iets te mankeren. Bij onderzoek van de kooi vonden ze alleen nog maar een klein stukje van de staart van de slang: al het overige was verteerd. Veertien dagen later was het dappere dier nog steeds even monter en strijdlustig als vóór de strijd. Of hij enig letsel had bekomen en van welke aard dat was, kon niet worden vastgesteld, omdat hij zich aan alle pogingen tot een onderzoek wist te onttrekken.